

מכתרים ארותי

נו, איך להסביר לך, פשוט — פשוט — פשוט —
הבת של מוצאי שבת.

לא משנה באמת

קשה להאמין אבל זוהי עובדה. (1075/65) בת ה-16 וחצי ותלמידת השביעית אוהבת להאזין למוסיקה קלאסית, אבל גיא חביב עליה יותר. היא אוהבת לרקוד, לראות סרטים ותיאטרון. כי פעם למדה משחק, או מרת היא. היא אוהבת מאוד לצאת לטיולים ברגל או ברכב, פרטי או ציבורי. לא משנה. כמוכן שאחרי כל זה היא רוצה בהתכתבות, אם יורשה לי לומר, עם צעיר שעבר את גיל שמונה עשרה. "שיאהב להתלבש, לרקוד, אך שנה לא יהיה תחביבו העיקרי. שידע גם לכתוב." על כל נושא שהוא. וכי

חדת, אלא ברובן או בכלן, אני משוכנע שיש בכל הכרך האדיר, תלמידי, לפחות 20 — ואפילו 100 יותר — כזה מין סוג של נערות: יושבת בבית ואומרת לעצמה: טפל ותפל, יותר טוב מוסיקה וספר. נמאס המסיבות נמאס הצעקות. בעצם, הרטי, לא איכפת לי שהמספר

מה שלומכם? כאילו שבאמת איכפת לי. אני רוצה להעמיד כמה אנשים על שעות אחת. אני משתענת אחרי מכתבי השמחה שאני מקבלת, ושא לא מבישה שאינני רוצה להזכיר את שמה — הריני הראשונה לפרסם אותם. מה שאני רוצה לברר הוא: האם אתם כותבים לי מכתבי השמחה כדי להרגיז אותי? הרי שאם משיגים את ההיפך. הנאה גדולה יותר לא יכולה להיגרב לי. אני כפי שעמלה כל כך יודיית לילי ל"הבהיר, היא האשה הרעה ביותר בעולם, ואני מצטערת לומר שהיא צודקת. רוצים לדעת את שיגרת הבוקר שלי? קודם אני מצחצחת את שיני ואחר כך אני משחזרת את השיניים. נכון הוא שאינני מחבבת את לילי, ואחרי כל מה שאמרתי עליה, אני יודעת שלעולם לא אחבב אותה. זה התחיל עוד מהימים בהם היתה מדריכה שלי ב"תנועה.

טוב, נניח לה עד הפעם הבאה. אולי תרצו לקחת חלק במכתבה של זו שחתמה בשם המרויך כל כך "קוראה נאמנה"? שמעו מה בפייה:

... איך את מעיזה ללגלג על דמויות התנ"כיים? מי את שתמטתי בקורת על אבות האמונה? מוטב לך לעסוק בשיוזוכים הי מוסתים שלך ולא לדחוק את אפך בכתבי הקודש. דרך אגב, מה הכעס על מכתבים בנאליים המגיעים אליך? וכי אנו מוכרחים להיות האנונים? את עוסקת עם המון העם ואיש אינו מחוייב לשעשע אותך. זוהי עבודתך ועל כך את מקבלת משכורת. איש לא טרח לשעשעני בעבודה. (למה?) ובצמצם, אינך אשמה. אם עולם גולם ממ' שיק לכתוב אליך אחרי הכל, הרי כל זה מניע לך. הוכיחי רק לקוראים כיצד התקיים העולם לפני היות מדורך בחיים. האם לא התחתנו? האם לא נמצאו דרכים להיכרות בין שני המינים? ובכן, למה דרושה רותי? לשם מה הפנייה המכניעה והמשפילה לסר' קסטית הווי? ...

עם מי אני רוצה להתכתב? לא, תודה. כבר צדתי ברשתי לחיתן אחד וסביביו רוק' דים הפעוטים.

היתה לה, אני מוכרחה לומר, גם מלה טובה על לילי, שאני שמחה להביאה בזה: "לילי גלילי עושה רושם טוב. איזו עבודה קלה! הקוראים שולחים מפרט עטם ומה לא לה לעשות בסך הכל? לנסות את החומר ולמסור לדפוס. אני מקנאה בה מליון."

בית שני מוצאי שבת

קראו לי לילי אם (1075/64) לא יקבל עשרות מכתבים: במוצאי שבת, לא סתם מוצאי שבת מיו'

לחשוב, לתומי, שנערים בני 15 וחצי כמו (1075/66) נוהגים לריב עם ההורים, ל" העריך את חודו ובראות מערבוניים. בא זה וטפח על פני. הוא רוצה להתכתב עם "בחורה בת 15", תלמידת המישיית או ששית. הוא לא יסתפק בפחות מאשר נחמדה, ואוהבת להתכתב או לשוחח על קולנוע, ספורט וספרות. רצוני גם שבחורה זו תאהב פזמונים מופזצים, וגם תמונה.

קצין בחוה, פטורנט בעתיד

אם חסר לך באוסף קצין צעיר ונחמד, מדוע לא הכתבי אל (1075/67)? בתנאי שלא תבקשי ממנו תמונה, ולא תדרשי ל" הכיר אותו אישית. בנושאים לכתיבה הוא מציע הכל מלבד מוסיקה, באלט ותיאטרון. רון, אחרי כל זאת, בכל זאת תרצי לכתוב אליו, כמה פרטים: הוא בן 21, חניך תנועת נוער בעבר, חייל קרבי בהנהגה ובסודנט בעתיד. הוא מעדיף בנות 19 וקיי בוצניקיות.

ציפור קטנה לחשה לי...

נעמי שמר, אם להאמין לדברי בעלה גרעון, מחברת את השלאגרים שלה ב" מיטה. היא מצטרף להיות כנראה זמן די רב במצב מאוזן כדי להשלים את עשרת הפזמונים על מילותיהם, בשביל תוכניתו הבאה של סמבטיון. אותה יבנים גרעון שמר... סמבטיון מתפשט יתה, מסיבה זו או אחרת, שש החיכות, אבל החיכות, היודעות לשחות יפה, כדי להופיע בהופעת מיים בנשף שיערך ברמת אביב... שמוריק רוזן מנצל כל הזדמנות שהוא נמצא ברחוב דיונוף, כדי לסר לביצה ולפטפט איטלקית עם הבחורים לובשי ה" חולצות האדומות. שמוליק לומר עתה אי טלקית. למה? למה לא? ... לשאלה אם היא מתכוננת גם להשאר על הקרשים אחרי שהחליפה את אלישבע מוכאלי בתפקיד רון בהביצה, אומרת עליזה עוזל: לא, אני עושה את זה בשביל הכסף... כאשר ואם יחליט באמת הצקל איש" כפית לכתוב את זכרונותיו, כפי שהוא מאיים בצחוק, יהיה זה ודאי ספר רבי-מכר. כל אחד ירצה לקרוא על עצמו... מל" כלי' רוזנשטיין, שעברה ביצע על פני כסית לעבר רחל, עוררה גל של ניחושים אם היא כן או לא. גרמה לכך שמלת טרפו צהובה ורחבה מאד. אומרים שהיא דרשה מחברת הביטוח סך של 12 אלף ל"י בעד שמלוחיה שגשופו. טענת חברת הביטוח הי' תהי' שבלאו הכי אין היא לובשת שמלה יותר מפעם אחת, ולכן אין לה שוהת הרבה. כל מה שקיבלה, אומרים, הן 4000 ל"י מסכנות, תמורת הפרחת... ואם גראה בקרוב שוב את אילנה רובינא היפהפיה בקרבנו, לא יהיה זה כל כך בגלל העשור. היא נפרדת מבעלה הנוצרי, היא רוצה, טוענת היא, לגדל את ילדיה בארץ ולו ידעות אחרות בנידון.

נערות השבוע

הפעם הן שלוש. אלה הן הנערות בלהקת הפנטומימה של גיקי ארקין. "קראי להן החתיכות של גיקי", הוא אומר לי בענווה רבה. שמו: רחל סרי, 18; סוזן שלוש, 20; ויפה ניצן, 16. מובן שגיקי גם מדבר במקומן. היא מספר, למשל, שסוזן שלוש, הנערה הנשואה היחידה בחבורה, למדה פנטומימה אצל מרטל סארטו. היא אומרת שהיא ראתה כבר הרבה פנטומימה בחוץ לארץ, אבל דבר כזה כמו אצלי, עוד לא ראתה. ואני מאמינה לה. הצעירה והיפה שבחבורה, יפה ניצן, היתה תלמידת תיכון חפה מפשע, כאשר ראו אותה גיקי ומרעיני במסיבה. זו מוכרחה להיכנס ללהקה, אמר לעצמו, ומיד שלח מיהו מהחברה כדי שתתאהב בו. זה בדיוק, לדבריו, מה שקרה. יפה עזבה את בית-הספר אחרי ויכוח נוקב עם ההורים. אינני מבינה רק מדוע גיקי נאה כל כך על העניין. הצלחתי בכל זאת להוציא מפהן שהן מתאמנות שתיים בכל יום. אני מעביר אותן כהוגן, מתערב גיקי בחיוך ארטי. מה שמרגיז אותן, הוא אוסף החתיכות של גיקי, הבאות מדי פעם לחזרות. הן מעצבנות אותנו, אומרות הן. גירסתן של גיקי: הן פשוט מקנאות."

חשבת לרגע אחרת?

ציפורה הופמן שרמשה את שמה על אש" כולית, ודאי תתפלא לשמוע שאשכולית זו נפלה לידי סטודנט ישראלי הלומד בלונדון. מודיע יצחק סדן, וכבר אמר החכם: שלח אשכוליתך על פני המים וגו'. כתובתו: Isaac Sadan, Leeds University, Textile Dep. Leeds 2, England. פזמונים מופזצים כנראה שלעולם לא מוקדם מדי. גהתי

שצינתי אינו תואם למציאות. כי העיקר שתהיה אחת. אחת ולא יותר, המוכנה שלא לשבת במוצאי שבת, אלא לפגוש אותי. ומי אני, מיז בדיוק אחד כזה: תלמידי הלומד בירושלים, והקופה שמאחוריו — כמה בתי-ספר + צבא ומה שעכשיו. זה הכל. אין לי שום דרישות מן הבחורה ש' תיאור, אם. כך שתהיה... לא שום דרי' שות. רגע אחד! בכל אופן שתהיה כמו שאמרתי מקודם — כזאת שעד עכשיו היתה יושבת בבית ועצובה. כן, לא חשוב דם, תמונה, סמינר, שיגה וכל שאר דרישות האינסלינגניצה העובדה.

כדאי להתחתן עם מכוערת

ייתכן ואני באמת רענו לב מדי, ייתכן ואינני עושה מספיק כדי למחות דמעות של נערות נואשות שהוא אמר להן או ש... או ש... לתת עצה לעקרת-בית גרושה והוראה כיצד להוריד בהזירות את הווילונות לכביסה. הגיע הזמן, אמרתי לעצמי, לכתוב משהו רציני עם מוסר השכל, לנערות או נשים צעירות לא יפות ביותר, משהו שכול עתון נשים הגון יראה לו לכבוד להביא לדפוס. לא אפילו חברותיה הטובות ביותר, לא יכלו להביא את עצמן לנכותה רינה היפה. משך שנים חלמה בחשאי שיבוא יום ואלמוני יפה-תואר יתבונן אל תוך עיניה קצרות-הראוי וימלה: "יפהיך הנפלא עוצר את נשימתך". אולם דבר זה לא קרה מעולם, ואלמונים נאים ממשכיכים לגשום בצורה גורמלית בהחלט, כאשר הם מעיפים מבט עליה. היא הגיעה יום אחד למסקנה העצובה שפניה לא היו כאלה ששיקו אי-פעם אלף ספינות — אפילו לא חסקה אחת. ובקרבוב אפילו יום, האם החיאה? האם נפלה מתייפחות על כרה? היא אמרה לעצמה: "רינה, אולי מוטב שאינך יפהפיה. חשבי רגע כמה היה בעל נעורייך סובל אילו נולדת נערת זוהר. חשבי על עצמת הנפש שנמנעה ממנו, בגלל פרצופך הביתני." חשבי, המשכה לומר לעצמה, "כמה הוא בר מזל שיש לו אותך, ולא אחת מאותם יצורים משגעים, שהוא אוהב להסתכל עליהן בלי סוף בשבועונים מצויירים ובסרטים, שלא לדבר על רוג'."

חמשובת עמוקות אלה לא היו, הבטיחה לעצמה, עניין של עוני בוסר. היה זה הגיון שטוש ותוצאה של התבוננות בבעלים מספר, שאיתרע להם מזלם להיות נשואים ליפהפיה. כי זהו באמת ביש מזל. תקף אותה רצון לספר לאותם בעלים, שלא פעם קיח שנשיהם תהיינה יפהפיות, שהם משוגעים. הם חסכו לעצמם צרות רבות בנישואיהם עם אשה פשוטה, שאין הם חייבים לעבור את הסבל העובר על הבעלים, שבהם הם מקנאים. תארו לכם מה הם החיים לבחור כזה הנשוי ליפהפיה. הוא עומד בפני בעיות שמעולם לא עלו בפני הגברים הנשואים לנשים פשוטות. וככל שיעבור הזמן, ימצא את עצמו שואף באשאי להיות נשוי לנערה פשוטה. החסרונות בהחזקת אשה יה' הם רבים: ישנו, כמוכן, יתרון אחד או שניים, כמו התענוג

שיש לו בהצגת החפץ היפה שברשותו. הוא נהנה מקנאתם של חבריו. אולם האם הוא נהנה ממבטיהם של חבריו לעבר אשתו היפה, או שמא נתקף הוא חשק להכות בפרצופיהם כאשר הוא קורא את מחשבותיהם? בעלה של אשה יפה חייב ללמוד להיות סובלני. הוא אף חייב להיות מוכן לדיעה שחבריו ממללים: "מה מצאה בז' משפחה, כמוכן, לא תפסיק לעולם להזכיר לו כמה ברימזול הוא על שוכה בה. לעולם אסור לה, לדעת המשפחה, לזום את ידיה הקטנות והלונות. ואם חייב מיהו לעשות את העבודה המזהמת בבית, לא היא תעשה אותה. הוא מוכרח לספק לה משרתת, או לעשות זאת בעצמו. הגבר הנשוי ליפהפיה חייב להשלים עם ארוחות בלתי מבושלות, או ללמוד לבשל בעצמו. התכופפות מעל סירים מהבילים עלולה להרוס את עורה הצה. אמה לא ציפתה ממנה מעולם ללכלך את ידיה, מדוע עליה לעשות זאת כעת? היא מצפה ממנו שיאמר לה שוב ושוב כמה שהיא נפלאה. היא פורחת על מתמאות והיא רגילה לכך מגברים רבים. כאשר היא נישאת לאחד, עליו לעמול קשה כדי להיות הקול היחיד במקום המקלה שסובבה אותה ברחוקה. נשים יפות, החיות כל הזמן בחדר שתאבדנה את יופיין, זקוקות לאישור תמידי שעודן יפות. הן זקוקות לכך, כשם שנערה פשוטה ורגילה זקוקה לאוכל ואחיר צה. לאוכל ואחיר צה יש חשיבות מועטה מאד ליפהפיה. השמירה על יפי גופה ופניה גוזול חלק ניכר מזמנה, על כן אין הוא צריך להיפגע כאשר הוא מציע לה יציאה לקולנוע, אם אין היא יכולה לצאת משום שהיא חייבת לעשות לעצמה מסכה מרעננת. היא מבלה זמן רב לפני השינה ליד הראי, כשהיא טופחת על פניה בקרמים ונוזלים ומברשת את שערות. לעתים, כאשר הוא מתהפך על משכבו ומנסה להירדם, היא עוונה עובדת קשה על עצמה. אין היא יכולה להרשות לעצמה לקמטט זעיר להתנגב לסניה. והשערה האפורה הראשונה היא טרגיה משפחתית גדולה. בעלה של אשה יפה חייב להשלים עם הידיעה שיש לו ידידים מועטים. האנים הקנאנה באשתו ביופיה, ובאופן בו מסתכלים בעליהן בה. שום אשה אינה רוצה שאיפילו עליה, ליפהפיה תהיה הזדמנות מועטה לסנור בעלים אחרים, אם גושתיהם וכוכלנה למנוע זאת. "לא", אמרה לבסוף רינה לעצמה, "אני מרחמת על בעלים הנשואים לנשים יפות." היא ניסתה להתהיר זאת גם לבעלה. משונה רק כמה קשה לשכנע אותו.